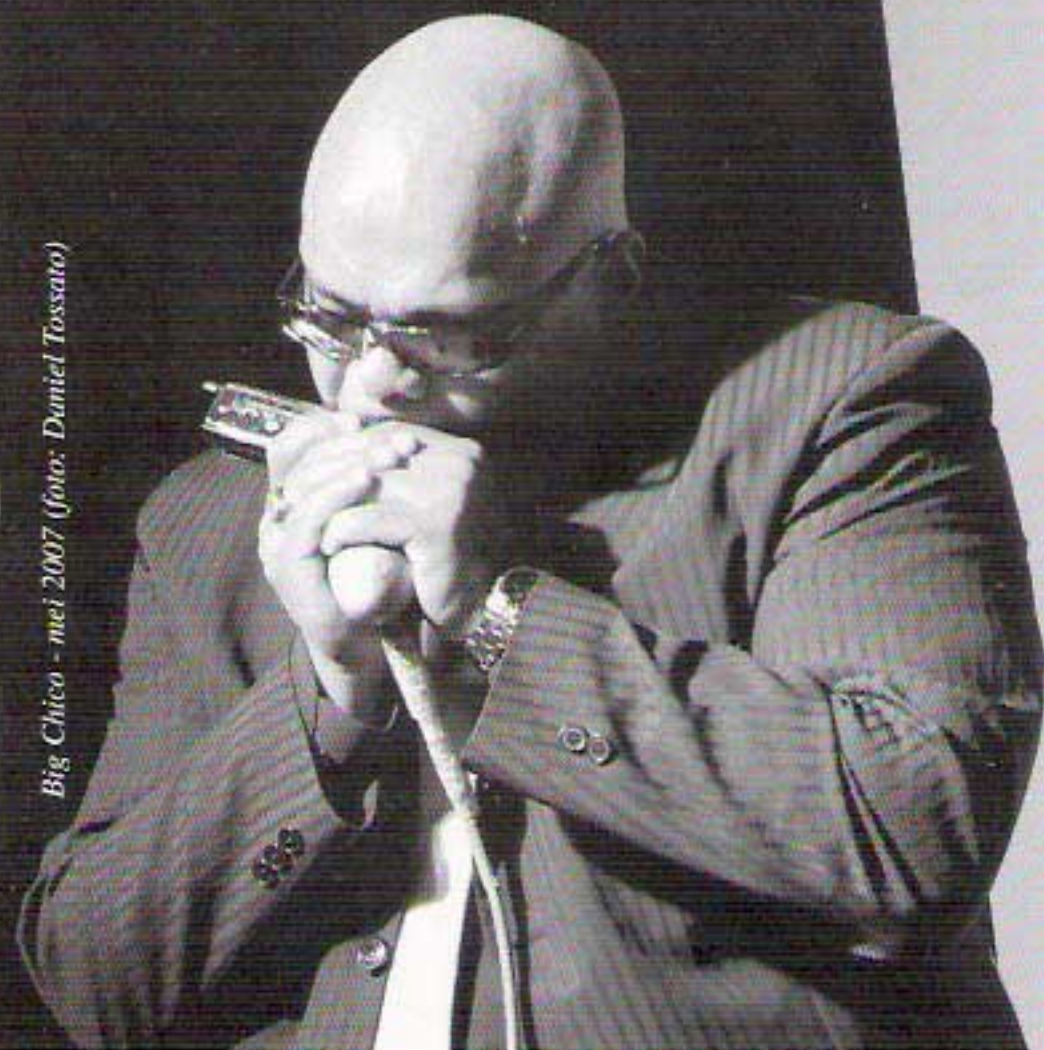

Big Chico

"Little Walter had de beste en meest creatieve songs."

Nu we het toch over muzikanten hebben, wil ik ook nog eventjes vermelden dat ik bepaalde jazzmuzikanten ook enorm kan appreciëren. Ik denk dan aan Charlie Parker, een saxvirtuoos, Maceo Parker, vanwege de knappe groove en orgelist Jimmy Smith, wiens swing wondermooi is. Zo dat was het dan... (waarna meerdere 'zuchtsmileys' volgen)

Chico, als ik lees welke artiesten allen een diepe indruk op jou maken, kan ik mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen om jou te vragen wat er in jouw platenkast steekt...

Ik denk dat we weer vertrokken zijn, want dit is ook niet niks. Eerst en vooral wil ik je zeggen dat ik naast blues naar de meest diverse muziekstijlen luister, zoals jazz, soul, funk, Braziliaanse muziek, bossa nova, R&B en hip hop, gebracht door artiesten als Soulive (een nieuwe jazzformatie, waarvan ik naast de complete cd-collectie ook de dvd's bezit), The Meters, Maceo Parker, Brazilian Soul, Tim Maia, Black Rio, Tom Jobim, Jimmy Smith, Joss Stone, Stevie Wonder, NWA, Ice Cube, The Roots, Howard Hewett, Marvin Gaye, James Brown, Isley Brothers, Earth Wind & Fire, Zapp and Roger, The Bar-Kays en Racionais Mes (een Braziliaanse rapgroep). Wat blues betreft, zijn het vooral de

mondharmonicaspelers die ik reeds vermeldde, aangevuld met T Bone Walker en Johnny Guitar Watson.

Zal ik je dan maar niet vragen welke cd's je voor geen geld van de wereld zou willen missen....?

Maar natuurlijk mag je dit! (weer enkele smiley's) Ik denk dat het nog niet al te moeilijk is om een keuze te maken... Eerst en vooral zou dit de 'Essential Little Walter' zijn. Vooral omdat daarop de 'old school harmonica' te horen is. 'Now You Can Talk About Me' van George 'Harmonica' Smith, zou ik ook voor geen geld willen missen. Let op de feeling, toon en swing op de chromatic en luister vooral naar de song 'Last Chance' (nvdr.: tevens gecoverd op 'Blues Dream'), iets van Big George Jackson, omwille van de geweldige stem en de goede herinneringen die ik eraan over hou. 'Break Out' van Soulive, omwille van de 'good vibes' en energie. En sorry... maar ik zou mijn eigen 'Blues Dream' ook niet willen missen. De reden hiervan is dat we die in de USA hebben opgenomen met een All Star West Coast Band. De cd herinnert mij aan al die toffe momenten daar in de studio in Californië. Bovendien gaf die cd mijn carrière een boost. Samenvattend kan ik zeggen 'A Dream That Came True'.

Kunnen we het even over je songschrijven hebben? Hoe ga jij te werk?

Meestal denk ik eerst aan de stijl waarin ik die song ga spelen. Dat kan blues, funkblues, shuffle, swing of slow blues zijn. Daarna zet ik de tekst op papier. Alhoewel dit meestal zo gebeurt, kan het ook zijn dat een flard tekst mij plots door het hoofd schiet en ik dan van hieruit vertrek. Het is niet altijd even makkelijk en ik heb niet elke dag inspiratie. Meestal zijn het speciale dagen waarop de muze mij bezoekt... 'West Coast Man' schreef ik in de studio in Californië omdat ik daar de 'blues leefde'. Ik voelde mij op dat moment zo gelukkig! Voor de song 'This Girl Betta Have My Money' had ik dan weer dadelijk de juiste groove vast. (nvdr.: beide songs staan op de cd 'Blues Dream' naast covers van o.a. zijn grote helden Big George Jackson, Sonny Boy Williamson, George 'Harmonica' Smith en William Clarke).

Waarom trok je naar Amerika om 'Blues Dream' in te blikken?

Laat ik beginnen met mijn eerste contacten met drummer Paul Fasulo. Toen ik voor de eerste maal in de USA was op de NAMM SHOW van Hering Harmonicas, trok ik samen met Johnny Rover naar een gig van Rod Piazza op Martini Blues. Daar ontmoette ik Paul voor de eerste maal. De tweede maal dat ik hem ontmoette, was in 2005 op een bluesfestival in Brazilië waar hij met Rod Piazza and The Mighty Flyers speelde. Bassist Rick Reed, een vriend van Paul, luisterde naar mijn cd's 'Blues Is My Life' uit 2003 en '10 Anos De Blues' uit 2005. Na de beluistering bood hij mij prompt aan om een cd in Californië op te nemen, waar hij een studio had, nl. The Blues Bunker. Je kan wel raden dat ik die uitnodiging met beide handen greep. Bovendien voelde ik mij vereerd te mogen spelen met grote bluesmuzikanten als John Marx, Zach Zunis en Rick Reed, uit de band van William Clarke, Paul Fasulo van Rod Piazza en Rob Van op piano en Hammond. Johnny Dyer zong bovendien mee op 'Last Chance' en 'Too Late Brother' en Johnny Rover kroop in de rol van producer. Het opnemen in Amerika heeft bovendien tal van voordelen. Vooreerst heb je er schitterende muzikanten, excellente studio's en niet te vergeten een hoop traditie. We namen het geheel op in twee dagen en de release gebeurde binnen de 15 dagen, zodat 'Blues Dream' in de US kon verdeeld worden via Pacific Blues Records en in Europa via het label Roots Cd. Begrijp me echter niet verkeerd; ik heb niks tegen Braziliaanse studio's en muzikanten. Ik hou er zelfs van, maar zoals ik al zei hebben ze in Amerika de beste bluesmuzikanten, de beste studioapparatuur en natuurlijk... de bluestraditie. Dat alles was de reden om voor Amerika te kiezen en het was de juiste keuze!

Indrukwekkend hoe snel alles verlopen is, blijkbaar moet jij op het juiste moment de juiste mensen tegen het lijf hebben gelopen.

Daar ben ik mij ook heel erg van bewust!